

samtidig kræve, at godtgørelsesordningerne bliver omlagt.

Kl. 15.30

Udenrigsministerens analyse er således efter vores opfattelse særdeles rammende og klar. Uanset hvor sympatisk ideen lyder, så kan den umuligt finde klangbund blandt et flertal i parlamentet.

Her har man allerede i mange år forgæves arbejdet for at få vedtaget en fælles ordning, der gælder alle medlemmer. Det har vist sig svært at nå til en enighed.

Det Konservative Folkeparti mener derfor, at man må indstille sig på et realistisk kompromis. Det kompromis, der foreligger, giver jo i øvrigt medlemsstaterne mulighed for at vælge at beskutte parlamentarikerne efter national lovgivning.

Men først og fremmest er det jo parlamentet selv, der har ansvaret for at finde den ordning for forvaltning af medlemmernes rettigheder, som er mest hensigtsmæssig. Ministerrådet må altså erkende, at dette er et område, hvor parlamentet i vid udstrækning har fået tilkendt retten til selvbestemmelse. Således kan parlamentet selv fastsætte størrelsen på rejserefusioner og sekretariatsbistand. Lønvilkkårene skal parlamentet også selv fastsætte i en formel statut, men den kræver til gengæld Ministerrådets enstemmige accept.

Indtil en sådan statut kan vedtages, vil parlamentsmedlemmerne blive aflønnet som deres kollegaer i landenes nationale parlamenter. Det har skabt en stor utilfredshed, og det er forståeligt; et italiensk parlamentsmedlem tjener således fem gange så meget som en spansk kollega, og det er i længden nok uholdbart.

Vi mener ikke, at der er belæg for at kræve, at danske medlemmer af Europa-Parlamentet i ét og alt skal fungere efter samme regler som de danske folketingsmedlemmer; vi mener heller ikke, at Danmark skal blokere for, at Europa-Parlamentet kan indføre en statut, som til syvende og sidst vil medføre en større klarhed og ensartethed i medlemmernes økonomiske forhold, end der er på nuværende tidspunkt.

Selv om det næppe er i overensstemmelse med Dansk Folkepartis ønsker, så er der jo sket det, at Europa-Parlamentet med tiden er blevet meget mere end en mellemfolkelig snakkeklub bestående af udpegede nationale parlamentarikere nær pensionen. Europa-Parlamentet er blevet en folkevalgt lovgivende forsamling med sin egen ret. Efter vores opfattelse bør det også

medføre, at EU's medlemsstater giver parlamentet vide rammer for, at institutionen kan forvalte sig selv og sine medlemmer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg sige, at det da er en overraskelse, at Europa-Parlamentet er blevet en lovgivende forsamling, men lad det nu ligge.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Helle Sjelle: Når det nu er sådan, at man mener fra konservativt hold, at det er meget urimeligt, at et italiensk medlem af Europa-Parlamentet får meget mere end f.eks. et ungarsk medlem af Europa-Parlamentet – der skal ske en eller anden form for harmonisering dér – mener man så ikke også, at det er rimeligt, at det, man så får hjemme i sit land som hjælp til at være parlamentsmedlem, bliver harmoniseret? For ellers giver det jo ikke nogen mening.

En italiener kan måske have nogle udgifter. Det kan f.eks. være, at italieneren ikke har fri telefon, men selv skal betale sin telefon, ikke har fri indenrigsrejser, men selv skal betale sine indenrigsrejser, hvorimod ungaren har fri telefon og har frie indenrigsrejser, og så vil der jo komme uligheder dér.

Så er konsekvensen af det, fru Helle Sjelle siger, så ikke, at det er nødvendigt også at gå ind og harmonisere, hvad det enkelte medlem af Europa-Parlamentet får stillet til rådighed i sit hjemland for at kunne bestride sit arbejde?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Næ, det mener vi faktisk ikke er nødvendigt.

Det, der er vigtigt for os at påpege i denne her sammenhæng, er, at man for lige arbejde også får en lige løn, og det vil netop sige, at parlamentsmedlemmer får samme løn. Derudover må man så sige, at hvis de enkelte lande har lyst til at gå ind og beskutte på forskellig måde, så synes vi også, at der er skal være mulighed for det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det er jo ikke lige løn for lige arbejde. Hvis det er sådan, at et medlem af Europa-Parlamentet i et land selv skal betale sin transport, interne transportudgifter, selv skal betale sit sekretariatshold, hvad der måtte være af den slags ting, der ligger ud over lige det, der er finansieret af Europa-Parlamentet, og at det i et andet